

Arrest

nr. 75 476 van 20 februari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 5 januari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. GRAULS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma geboren in Podujevo (Kosovo). Ongeveer 22 jaar geleden vestigde u zich definitief in Bosnië. U beschikt over de Bosnische nationaliteit. Voor de oorlog woonde u in Trebinja (Republika Srpska). Bij het begin van de oorlog werd u meegenomen door het Servische leger en gedwongen om met hen mee te vechten tegen de Kroaten. Na vier maanden kon u ontsnappen. U vluchtte samen met uw echtgenote, B. F. (...) (O.V. 6.873.940) naar Duitsland. In Duitsland werd uw dochter, B. C. (...) (O.V. 6.873.939), geboren. U bleef vijf of zes jaar in Duitsland. Ook uw vader en uw broers waren naar Duitsland gevlucht. Toen uw vader stierf was zijn laatste wens om in Pristina begraven te worden. U keerde hiervoor met uw gezin terug naar Pristina. Daardoor was het echter niet meer mogelijk om naar Duitsland terug te keren. U vestigde zich in Mostar (Federatie van

Moslims en Kroaten). In Mostar werkte u op de markt waar u goederen verkocht. Na enkele jaren begonnen Serviërs die u kende van toen u in het Servische leger diende terug te keren naar Mostar. Zij bedreigden u omdat u wist wat zij gedaan hadden tijdens de Bosnische oorlog en u hen kon verklappen. Drie of vier maanden voor uw komst naar België werd u door een Serviër waarmee u in het leger had gezeten bedreigd in uw tuin. Het kwam tot een gevecht. Uw burens hebben de politie erbij gehaald. De Serviër werd meegenomen in de politiewagen en er werd u gezegd dat u zich rustig moest houden. In Mostar werd u door jongeren ook uitgescholden omwille van uw Roma origine. U zou er ook geen sociale steun en geen medisch boekje hebben gekregen. U vertrok uit Mostar op 27 augustus 2011 met de bus naar België. U diende een asielaanvraag in op 9 september 2011. U bent in het bezit van uw identiteitskaart afgegeven op 29 maart 2004, uw paspoort afgegeven op 1 juli 2011, uw geboortakte afgegeven op 22 januari 2003 en uw huwelijksakte afgegeven op 11 februari 2002.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van de door u ingeroepen feiten ten aanzien van u niet kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft de door u aangehaalde problemen met Serviërs die u bedreigden omwille van uw deelname aan de oorlog aan de zijde van het Servische leger dient gewezen te worden op een aantal elementen die uw geloofwaardigheid ondermijnen. Vooreerst dient hierover opgemerkt te worden dat u er niet in slaagde uw militair boekje voor te leggen dat uw deelname aan de Bosnische oorlog zou kunnen bewijzen. U verklaarde nochtans expliciet dat u wel degelijk beschikte over een militair boekje en een ander document ter staving van uw deelname aan de oorlog. Hoewel u expliciet gevraagd werd om deze over te maken aan het Commissariaat-generaal heeft u dit tot nu toe nagelaten (CGVS, p. 8). Verder dient opgemerkt te worden dat het hoogst onwaarschijnlijk is dat u in Mostar anno 2011 plots herkend en geïdентificeerd zou worden door Serviërs waarmee u in 1992 slechts vier maanden in het leger diende. U slaagde er bovendien niet in namen te noemen van Serviërs die u herkenden en bedreigden (CGVS, p. 11, 12). Uw bewering dat deze Serviërs u bedreigden omdat u zaken over hen wist en kon doorvertellen is bijgevolg allesbehalve aannemelijk. Er dient verder nog gewezen te worden op een aantal tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen, die van uw echtgenote en die van uw dochter. U verklaarde dat u slechts eenmaal werd geslagen in Bosnië-Herzegovina, namelijk door een Serviër die u herkende van in het leger (CGVS, p. 12, 14). U haalde tijdens uw gehoor ook geen enkel incident aan waarbij uw echtgenote of dochter betrokken waren, hoewel u hiernaar werd gevraagd (CGVS, p.16). Uw echtgenote verklaarde daarentegen aanvankelijk dat zowel u, uw dochter als zijzelf om de twee dagen geslagen werden in Mostar (CGVS echtgenote, p.5). Nadat zij geconfronteerd werd met uw verklaringen, wijzigde ze haar verklaringen en zei ze dat u slechts eenmaal geslagen werd en zij en jullie dochter meerdere malen (CGVS, p. 5). Ze verklaarde verder dat de politie eenmaal ter plaatse is gekomen nadat ze zelf geslagen werd. Jullie dochter zou er toen getuige van geweest zijn en zou de politie verwittigd hebben (CGVS, p.6). Uw dochter verklaarde dan weer dat zij nooit gezien heeft dat uw echtgenote geslagen werd en verklaarde dat voor zover zij wist uw echtgenote nooit werd geslagen (CGVS dochter, p. 9). Hoewel uw echtgenote verklaarde dat u op de hoogte was van dit incident (CGVS echtgenote, p. 8), vermeldde u dit voorval ook niet. Uw dochter verklaarde ook dat zij zelf vaak geslagen werd en twee of drie keer naar het ziekenhuis moest gaan hiervoor (CGVS dochter, p. 5). Zij zou dit twee maanden voor jullie vertrek naar België samen met u en uw echtgenote zijn gaan aangeven bij de politie (CGVS dochter, p. 6). Uw echtgenote zou perfect op de hoogte geweest zijn van wat er precies gebeurd was (CGVS dochter, p. 5). U en uw echtgenote lieten echter na iets te vermelden over dit voorval, over de bezoeken aan het ziekenhuis of over de klacht bij de politie. U verklaarde in dit verband dat u nooit de politie verwittigde voor uw problemen en u stelde zelfs dat u als minderheid de politie niet mocht verwittigen (CGVS, p. 13). Uw echtgenote verklaarde dat de politie maar eenmaal verwittigd werd voor de slagen die zij en uw dochter ondergingen, namelijk nadat uw dochter hen opgebeld had (CGVS echtgenote, p. 6). Uit bovenstaande elementen kan geconcludeerd worden dat de verklaringen van u, uw echtgenote en uw dochter geenszins overeenstemmen. Gelet op bovenstaande kan er niet het minste geloof gehecht worden aan uw dienst in het Servische leger en de latere daaruit voortvloeiende problemen met Serviërs.

Daarnaast verklaarde u dat u in Bosnië werd uitgescholden op straat omwille van uw Roma origine (CGVS, p. 12). Dit is echter onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw echtgenote verklaarde ten slotte dat Roma in Bosnië-Herzegovina geen rechten hebben en dat wanneer jullie hulp vroegen bij een sociale dienst jullie werden uitgescholden voor zigeuners (CGVS echtgenote, p. 3, 7). Uzelf verklaarde in dit verband echter dat u geen sociale uitkering wilde omdat u enkel materiële hulp zou krijgen (CGVS, p. 6 en 7). U stelde tevens dat u er geen medische

boekjes kreeg. U stelde dat u dergelijke boekjes wel had aangevraagd maar dat u ervoor moest betalen (CGVS, p. 7). Dat er voor een ziekteverzekering betaald dient te worden is evenwel niet abnormaal. Het feit dat u hiervoor niet over voldoende financiële middelen beschikte is een probleem van louter economische aard dat niet ressorteert onder de toepassingsfeer van de Vluchtelingenconventie noch onder de bepalingen van de definitie subsidiaire bescherming. Uw dochter voegde toe dat ze in Bosnië niet in een ziekenhuis werd binnengelaten wegens haar origine (CGVS dochter, p. 6). Noch u, noch uw echtgenote maakten hier enige melding van. Bovendien blijkt uit de verklaringen van uw echtgenote dat zij wel degelijk medische verzorging kreeg in Bosnië. Zo kon ze in Mostar op consultatie gaan bij een psychiater (CGVS echtgenote, p. 6).

Wat de algemene situatie van Roma in Bosnië-Herzegovina betreft, dient toegevoegd te worden dat Roma in Bosnië-Herzegovina inderdaad vaak te kampen hebben met problemen en achterstelling op het vlak van ondermeer onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting, wat zich ondermeer uit in slechte levensomstandigheden en armoede. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (bv. ook de algemene economische malaise in Bosnië-Herzegovina, culturele tradities waardoor Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Dit houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de Bosnische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. De Bosnische autoriteiten erkennen Roma als een nationale minderheid en discriminatie op grond van etnie wordt expliciet verboden door de Law on Prohibition of Discrimination welke sinds 5 augustus 2009 van kracht is. De autoriteiten in Bosnië erkennen in toenemende mate de discriminatie ten aanzien van de Roma-gemeenschap en trachten, bijgestaan door de internationale gemeenschap, voor dit complex probleem een concrete oplossing te vinden en maatregelen te nemen. De Republiek Bosnië trad in september 2009 formeel toe tot "The Decade of Roma Inclusion" en er werden actieplannen opgesteld op gebied van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting. Sindsdien namen de Bosnische autoriteiten in samenwerking met internationale organisaties zoals het UNHCR (United Nations High Commissioner for Refugees) en het OVSE (Organisatie voor Veiligheid en Samenwerking in Europa) en NGO's zoals "Vaša Prava" en het "European Roma Rights Centre" concrete maatregelen ter verbetering van de situatie van Roma. Het Ministerie van Mensenrechten en Vluchtelingen is in samenwerking met Roma-vertegenwoordigers belast met het toezicht op de implementatie van de actieplannen. Hoewel de implementatie van de geplande activiteiten niet altijd even efficiënt verloopt, blijkt uit informatie dat dit project algemeen gesproken een positieve invloed op de situatie van de Roma in Bosnië-Herzegovina heeft. Tot slot kan nog worden toegevoegd dat er in Bosnië-Herzegovina talloze ngo's actief zijn die de rechten en integratie van Roma verdedigen. De algemene situatie voor de Roma in Bosnië-Herzegovina geeft aldus op zich geen aanleiding tot het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie. Deze situatie is evenmin van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat ik in hoofde van uw dochter, B. C. (...), eveneens een weigeringsbeslissing genomen heb.

Uw documenten bevestigen uw identiteitsgegevens en nationaliteit die hier niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een tweede en een derde middel roept verzoekende partij respectievelijk de schending in van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). De Raad oordeelt dat door hun onderlinge verwevenheid deze middelen gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het eerste middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Betreffende de motieven die leidden tot de conclusie van het ongeloofwaardig bevinden van het voorgehouden asielrelaas betoogt verzoekende partij nooit te hebben gelogen, doch benadrukt verzoekende partij dat zij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal zeer zenuwachtig was en dat de voorgehouden feiten voor haar emotioneel zeer belastend zijn.

2.2.3.2. Betreffende voormeld gehoor wijst de Raad erop dat, hoewel wordt erkend dat elk gehoor een zekere mate van stress en zenuwachtigheid met zich brengt, dit verzoekende partij niet ontslaat van de plicht haar relaas zo volledig en correct mogelijk uiteen te zetten, gelet op het feit dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is en de feiten die hiertoe aanleiding hebben gegeven aldus geen details betreffen. De argumentatie aangaande de emotionele beladenheid doet dan ook geen afbreuk aan deze plicht en kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd ter weerlegging van de vaststellingen in de bestreden beslissing (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

Verzoekende partij brengt noch voor haarzelf, noch voor haar echtgenote, noch voor haar dochter een medisch attest bij waaruit blijkt dat iemands cognitieve geheugen zou zijn aangetast waardoor deze persoon niet in staat zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Betreffende het als bijlage drie aan het verzoekschrift gevoegde medisch attest van haar echtgenote, B. F., wijst de Raad erop dat dit stuk niet gesteld is in de taal van de rechtspleging en niet is vergezeld van een voor

eensluitend verklaarde vertaling. In toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 neemt de Raad bij gebreke aan een dergelijke vertaling dit document niet in overweging.

Van gezinsleden die, steunend op hetzelfde asielrelaas, het land van herkomst zijn ontvlucht uit vrees voor hun vrijheid of hun leven, kan worden verwacht dat zij de feiten die de aanleiding waren voor hun vlucht op een eenduidige en geloofwaardige manier zouden kunnen weergeven. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is immers, zoals reeds gesteld, dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij of zij normaliter bij machte moet zijn een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen met betrekking tot de kern van het asielrelaas (RvS 22 januari 2003, nr. 114.816). *In casu* kon de verwerende partij terecht overgaan tot de vergelijking van de verklaringen van zij die beweren hetzelfde lot te hebben gedeeld, teneinde zich een juist beeld te vormen over de situatie waarin de asielzoeker zich bevindt en de waarachtigheid van het relaas na te gaan (RvS 18 februari 2008, nr. 179.754).

2.2.4. Waar verzoekende partij als bewijs dat zij wel degelijk heeft deelgenomen aan de Bosnische oorlog ter terechtzitting haar militair boekje neerlegt, wijst de Raad erop dat desbetreffende motief van verwerende partij een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop of het aannemen van enig bewijs dienaangaande niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanbrengen van voormeld boekje. De door verwerende partij vastgestelde flagrante onwetendheid en tegenstrijdigheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas verhinderen immers aan dit relaas enig geloof te hechten.

2.2.5.1. Aangaande het niet kunnen noemen van namen van de Serviërs die verzoekende partij herkenden en bedreigden, argumenteert verzoekende partij dat zij deze namen niet heeft vermeld uit angst dat de interviewer dezen namen zou voorleggen aan haar echtgenote, die naderhand nog diende te worden gehoord, daar dit bij haar pijnlijke herinneringen zou kunnen opwekken daar zij door *"1 van die mannen"* werd verkracht.

2.2.5.2. De Raad wijst erop dat, daargelaten de bemerking dat ook de naam van deze ene persoon aan de interviewer had kunnen worden toevertrouwd onder het verzoek haar echtgenote hiermede om reden van voormelde traumatische ervaring niet te confronteren, voormeld argument verzoekende partij niet ontslaat de overige namen aan de interviewer vrij te geven. Uit het niet kunnen vermelden van ook maar enige naam kon verwerende partij terecht besluiten tot het dan ook volstrekt onaannemelijk zijn van de bedreiging die uitging van deze personen, van wie verzoekende partij veel zaken wist die zij had kunnen doorvertellen.

2.2.6.1. Betreffende de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen verzoekende partij en haar echtgenote aangaande het aantal keren dat verzoekende partij werd geslagen, wijt verzoekende partij deze tegenstrijdigheid aan de verkeerde vervorming door de interviewer op het Commissariaat-generaal van de woorden van haar echtgenote, met name dat haar echtgenoot *"meerdere malen werd lastig gevallen"* naar *"geslagen"* toe.

2.2.6.2. De Raad stelt evenwel vast dat het gehoor van de echtgenote van verzoekende partij op het Commissariaat-generaal desbetreffend als volgt werd neergeschreven:

"In Mostar, welke problemen kende u met Serviërs en moslims, sloegen ze u of wat deden ze?"

Vielen lastig, gooiden stenen, slagen (...).

Hoeveel keer werd u geslagen in Mostar?

Zowel overdag als 's avonds.

Herhalen vraag?

Ene die Merdjo noemde kwam om de twee dagen ons slagen

Wat bedoelt u met ons?

Mij en mijn dochter, mijn echtgenoot, ons drieën.

Hoeveel keer werd uw echtgenoot geslagen in totaal?

Ik kan die niet tellen." (administratief dossier, stuk 3b, p. 5).

Uit voormeld citaat blijkt duidelijk dat bij het akteren van de antwoorden van de echtgenote van verzoekende partij duidelijk een onderscheid wordt gemaakt tussen de termen *"lastigvallen"* en *"slaan"* en dat wanneer wordt geïnformeerd naar het geslagen worden van haar echtgenoot het begrip *"slaan"* niet voorkomt in het antwoord van de echtgenote van verzoekende partij, doch enkel in de vraagstelling. Ook wanneer de echtgenote van verzoekende partij het bij een eerdere vraag heeft over *"slaan"* werd dit begrip reeds duidelijk aangehaald in de vraagstelling. Het argument dat de verklaringen van de echtgenote van verzoekende partij foutief werden vervormd mist derhalve feitelijke grondslag. Voormeld citaat is duidelijk niet voor interpretatie vatbaar.

2.2.7. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen de talrijke andere vastgestelde tegenstrijdigheden ongemoeid laten waardoor deze als onbetwist en vaststaand worden beschouwd.

2.2.8. De door verwerende partij vastgestelde flagrante onwetendheid en tegenstrijdigheden betreffende wezenlijke elementen die de kern uitmaken van het voorgehouden asielrelaas verhinderen terecht aan dit relaas enig geloof te hechten en laten niet toe verzoekende partij de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.9. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Daarenboven blijkt uit de bestreden beslissing dat de situatie voor de Roma in Bosnië-Herzegovina drastisch is veranderd en deze minderheid er een beroep kan doen op de hulp en bescherming van de aldaar aanwezige nationale en internationale autoriteiten. Verzoekende partij brengt geen andersluidende informatie bij waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich desbetreffende steunt niet correct zou zijn. Waar verzoekende partij aanhaalt dat de situatie in haar land van herkomst nog niet perfect is en nog tal van plannen dienen te worden geïmplementeerd, wijst de Raad erop dat geen enkele rechtsstaat bij machte is een absolute bescherming te verzekeren en dit evenmin wordt vereist bij artikel 48/5 van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardig asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Bosnië-Herzegovina een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.2.11. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 12 en 13) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 7 november 2011 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.12. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – uitgezonderd het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees

voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT